

W. Hervé (pseudoniem): 'Hé! Opa! Jij hebt tieten!' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2015. ISBN 9789048438648 Zie ook: www.freemusketeers.nl (Prostaatanker/Metastasen/Goed Leven/Spiritualiteit/Levenseinde/ED)

Soort boek/Ziekte/stijl:

Ik walg van mijn lijf. Ik ben een mix geworden van een man en een vrouw.' (Pag.9)

Boek van 96 pagina's waarin W. Hervé beschrijft hoe bij hem prostaatanker werd ontdekt, behandeld werd, maar er na een aantal jaren toch uitzaaiingen bleken te zijn en hoe hij en zijn omgeving daarmee omgingen. Met bijdragen van Dr. A Veerman, huisarts en Dr. F. van der Windt, Uroloog.

Covertekst: 'Prostaatanker vermoordt de intimiteit en de seksualiteit van een man én van zijn partner.

Prostaatanker medisch bestrijden is één kant van het verhaal, maar wat prostaatanker te weeg brengt bij de man en bij zijn partner is een heel ander verhaal.

Met dit boek wil de auteur de grenzen van het grote taboe rondom de fysieke en psychische effecten van de diagnose, de behandeling en de gevolgen van de behandeling van prostaatanker aan de orde stellen. Over prostaatanker wordt nog al eens lichtvoetig gedacht. Menigeen is van mening dat je beter prostaatanker kan hebben dan longkanker. Maar bijna niemand realiseert zich wat de gevolgen van prostaatanker zijn: een vermoorde intimiteit en de dood voor ogen.'

Over de schrijver:

W. Hervé is getrouwd met en heeft kinderen en kleinkinderen. Op 54-jarige leeftijd werd bij hem prostaatanker geconstateerd. Als gevolg van de vrouwelijke hormonen die W. Hervé ging slikken om van deze vorm van kanker te genezen, veranderde zijn leven. In 2012 bleken er toch uitzaaiingen te zijn in de botten, waarvan hij niet zal genezen. Omdat er een taboe ligt op onderzoek, behandeling en vooral ook gevolgen van hormoonbehandelingen, besloot de schrijver dit boek onder een pseudoniem te schrijven.

Korte beschrijving:

W. Hervé beschrijft de gang door de gezondheidszorg, hoe hij wordt bestraald en hormoontherapie krijgt, hoe zijn omgeving reageert. Hoe hij lange tijd blijft doorwerken, maar op een gegeven moment even stopt, om na een korte periode het werk weer op te nemen. Vervolgens wordt hij werkeloos, op het moment dat wordt geconstateerd dat er uitzaaiingen zijn, hij niet zal genezen van kanker. Maar hij beschrijft vooral ook hoeveel moeite hij heeft met de effecten van de hormoonbehandeling op zijn leven en dat van zijn vrouw en ook zijn kinderen. Wanneer die hormoonbehandelingen stoppen wordt hij weer 'man', komen beharing en lustgevoelens terug. Tot een volgende hormoonbehandeling nodig bleek en borsten weer gingen groeien, beharing afneemt, vet op de heupen toe, libido af. Hervé beschrijft hoeveel moeite hij doet om de hormonen 'de baas' te blijven. Uiteindelijk worden de borsten geamputeerd. Ze hebben dan cup Tanner B5.

Wat viel op:

Hoe eerlijk hij over de behandelingen schrijft. Het lange wachten dat W. Hervé steeds weer moet op uitslagen en behandelingen. Maar vooral hoezeer zijn leven en dat van zijn vrouw veranderde als gevolg van de vrouwelijk hormonen die hij moest slikken. Dat hij natuurlijk slikt, omdat hij daardoor verder kan leven, maar dat hij en zijn vrouw behoorlijk hebben moeten inleveren. Ook Ivan Wolffers en zijn vrouw Marion Bloem hebben het daarover in hun boeken. Zie www.patiëntervaringsverhalen.nl

Citaten:

Pag. 30: ‘Wachten..., opnieuw dat eindeloos wachten. Nu zelfs acht dagen voor we de uitslag kregen, en wat wisten we dan.

Ik weet wel , dat alles zijn tijd heeft en tijd nodig heeft, maar toch.

Wachten duurt lang als elke seconde telt en dan die onzekerheid, niet weten wat er aan de hand is, wat er in je lijf gebeurt, de onzekerheid van ben ik nog wel te behandelen, heb ik nog kansen?’

Pag.41: ‘En daar ging weer een vinger mijn anus in op zoek naar de achterkant van mijn prostaat.’

Pag.58: ‘Ik was ‘anders’ aan het worden vonden ze, anders dan anders. Wat ‘anders’ konden de kinderen niet zeggen. (...) Je zou haast zeggen dat je minder man bent en wat vrouwelijke trekjes krijgt.’

Pag.82-83: ‘Een andere opmerking in het interview van mijn vrouw was: “Mijn man kreeg weerzin om me aan te raken.” Opnieuw een terechte opmerking die mij nog dieper trof dan ‘de roof door de hormonen’. (...) De artsen hadden ons wel gewaarschuwd voor lichamelijke klachten zoals impotentie, incontinentie, laag libido, andere plas- en darmwerking, gewichtstoename en borstvorming, maar hielden zich afzijdig van de psychosociale effecten van de hormoonbehandelingen.’